

Sygn. akt IV CSK 624/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku B.S.
przy uczestnictwie M.K., G.S., J.W., B.W., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta
Włocławka i Gminy Miasta Włocławek
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego we Włocławku
z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt I Ca 234/17,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) oddala wnioski uczestników J.W., B.W. oraz Skarbu Państwa o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy B.S. od postanowienia Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 14 grudnia 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., co w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 172 k.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawił argumentację stanowiącą polemikę z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym i nie zmienia tej oceny również przytoczenie w podstawach skargi zarzutu naruszenia art. 172 k.c. Ustawodawca zaś wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarga kasacyjna nieodpowiadająca powyższym wymogom podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Zawarte w odpowiedziach na skargę kasacyjną wnioski o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego należało oddalić, bowiem przedstawione

w nich stanowisko nie odnosiło się do kwestii dopuszczalności skargi i z tej przyczyny pisma te okazały się nieprzydatne na tym etapie postępowania.

as]

jw